

LIVETS GANG PÅ HÅBET

Forfatter: Poul Erik Larsen

Publiceret: September 2005

Kopiering og uddrag fra denne tekstudgivelse
må kun finde sted med forfatterens skriftlige tilladelse.
Teksten er ophavsretligt beskyttet ifølge lovgivningen.

Publiceret på <http://www.fyldepennen.dk> - Fyldepennen.

1127944833-26946

"Volle dit store drog - kan du så komme ud af fjerene!" Marius var godt gnaven denne morgen, og det blev ikke bedre af at han så Volle ligge og snue nede i lukafet.

"Jamen, Marius dog er det allerede morgen? Er du nu helt sikker på du ikke er kommet for tidligt op." Volle vrider sig mageligt under de uldne tæpper.

Han har ikke meget lyst til at tørne ud, men et enkelt blik på Marius får ham hurtig til at skifte mening. Volle mener, i det daglige, at Marius godt kan minde lidt om de der skovtrolde han fik fortalt om som barn.

Men om morgenen er ligheden med omtalte trolde yderst slående. Og når det så bliver krydret med en god gang morgengnavhed, må man hellere makke ret. Thi en trolde er et - en arrig trolde noget andet, og absolut ikke til at spøge med.

Volle og Marius er brødre, og har fisket sammen i mange år. De ejer kutteren 'Håbet' i fællesskab. Marius er skipper og den ældste af dem. Marius har fisket hele sit liv. Først med deres fader og siden med 'Håbet'. Kutteren blev købt da Volle vendte hjem til byen igen efter en del år på langfart.

Marius bor i deres barndomshjem sammen med søsteren Marie, en efter Volles mening, ualmindelig gnaven gammeljomfru. Volle mener ikke hun er til at være i hus sammen med, derfor foretrækker han at bo ombord i kutteren. Her er ingen kvindefolk til at koste rundt med ham, fortælle ham at han nok burde se at få sig vasket inden de skal spise og lignende for livet uvæsenedelige ting, som Volle tager lidt let på.

For ham drejer det sig om at livet er så let som muligt. Så ting som at vaske sig hele tiden, huske at skifte tøj og lignende det skændtes ham og Marie om de første par år, efter at Volle var vendt hjem.

En dag blev det for meget for Volle. Han meddelte Marie, at hun for hans skyld kunne scrubbe til huden faldt af. Det blev bare ikke hans hud, for han kunne sagtens bo ombord i kutteren hvor der ikke var nogen, der kunne kommandere med ham, og sådan blev det.

Han kom kun i hjemmet når der skulle spises, samt ved højtidene, og det kun efter han nøje havde meddelt Marie, at han ikke ville høre hende klage over hans udseende.

Omsider fik Volle viklet sig ud af tæpperne. Han fik sat vand over til kaffe, og kom så op på dækket for at slå en streg. Marius havde i mellemtiden fået startet motoren, som nu kunne stå og blive varm medens de drak deres kaffe. De andre kuttere i havnen var for længst sejlet. Men brødrene havde ikke så travlt. For som Volle sagde, "hvorfor ha så travlt med at tjene alle de penge, det er da bare til besvær med at få skidtet brugt."

Der var ingen af brødrene, der stillede særlige store krav til livet. Bare de havde så de kunne klare dagen og vejen, så var de tilfredse. De skyldte ikke nogen penge væk. Kutteren var for længst betalt - det samme var huset. Penge i banken havde de ikke, de havde ikke tiltro til banker.

Men Marius havde et system de gik frem efter, så når de fik afregning for deres fisk som de landede til fiskeaktionen, foregik det på følgende måde.

Købmanden bestred brødrenes regnskab. Her handlede søsteren også hvad hun brugte i husholdningen. Når Marius havde hentet deres afregning på aktionskontoret, gik han til købmanden.

Her betalte han hvad der skyldes siden sidste afregning. Købmanden sørgede også for at deres skat og sygekasse

blev betalt, og som regel havde Volle en lille ekstra regning. Han kunne godt lide en øl og en dram, og havde gerne et lille lager af disse varer gemt ombord. Man kunne jo gå hen og blive tørstig, også efter at kroen havde lukket.

Så ville man være ilde stedt, om ikke man havde været forudseende som han gerne forsvarede sig med, når Marius forelagde ham denne ekstra regning.

Når Marius så havde betalt enhver sit, blev det der var tilbage delt i tre lige store dele. En del til hver af brødrene, og en del til Marie, som sørgede for de fik mad med på havet hver dag. Som regel spiste de også til aften sammen alle tre. Hun sørgede for deres tøj, vaskede og reparerede, så de var ordentlige påklædte.

Volle havde en gang protesteret mod, at Marie skulle have lige så meget som han. Hun var dog kun kvinde, tilmed arrig og umedgørlig, han syntes ikke det var rimeligt at hun skulle have det samme som ham. Så hermed følger beretningen om Volles trængsler da han gjorde sig uvenner med Marie.

Næste dag, da de skulle til at spise ombord var Volles madkasse tom. Han kunne jo nok regne ud at Marie var blevet temmelig knotten, men han sagde ingenting. Det gjorde Marius heller ikke. Da de kom i havn om aftenen, gik han ikke som sædvanlig med Marius hjem for at spise.

Han gik derimod op på kroen, hvor han var gode venner med kromutter. Kroen var Volles tilholdssted når han ikke var på havet. Når han havde spist sammen med Marie og Marius, gik han gerne på kroen. Her fordrev han tiden med at fortælle historier fra sin tidligere tid til søs - hvis altså der var nogen der gad høre på - kroens faste gæster gad som regel ikke. De ville hellere have ham med i et spil kort, noget Volle var helt vild med, men som regel også noget der kostede ham en del penge. Især sidst på aftenen havde han lidt svært ved at koncentrere sig om spillet.

Men denne aften havde han regnet med at kunne få sig et måltid mad. Kromutter måtte desværre meddele ham, at køkkenet var lukket for kokken var syg.

Hvad Volle ikke vidste var, at Marie tidligere på dagen havde talt med kromutter og fortalt hende, at hun syntes Volle blev mere og mere nærig, og burde have sig en lærestreg. Heri var kromutter helt enig, på kroen ville han gerne modtage når nogen bød, men var ikke til at drive noget af når han selv skulle give ud, så de stak hovederne sammen og lagde en plan.

Det så efterhånden ikke så godt ud for Volle. Maven rumlede efter en hel dag uden mad, og øllet smagte ikke rigtig når man var sulten. Bedre blev det ikke af at kromutter spurgte, om han da ikke havde været hjemme hos Marie for at spise. Volle ville ikke rigtig ud med hvad der var sket, så han slog det hen med, at man vel nok en gang imellem kunne trænge til lidt andet mad.

Selv om hans kammesjucker ihærdigt prøvede at få ham med i et spil kort, sad Volle bare for sig selv og så meget lidende ud. Han blev ikke længe på kroen, men gik lidt slukøret ombord. Sulten nagede ham nu for alvor. Da han kom ombord gennemrodede han alle gemmer, men der var ikke noget spiseligt ombord på kutteren, de fik jo altid maden med hjemme fra Marie.

Næste morgen da Marius som sædvanligt kom ombord, så han til sin forundring at Volles køje var tom. Det var noget der sjældent skete, sidst han huskede, var længe siden.

Dengang var han gået op på kroen for at spørge efter Volle. Men kromutter vidste ikke hvor han var. Kun at det havde været en meget våd aften og temmelig sent inden Volle var vaklet til havnen, fuld som en allike, han var kommet med et for kromutter temmelig anstødeligt tilbud. Hvorefter hun havde bedt ham om at forlade etablissementet, og ikke siden set noget til ham.

Nok var Marius vant til at Volle til tider kunne tage sig en tår over tørsten, men som regel var han altid at finde i sin køje. Marius blev nu lidt nervøs, og på vej ned til havnen igen kiggede han indenfor hos havnefogeden. Havnefogeden havde nu heller ikke set noget til Volle.

Medens havnefogeden og Marius således stod og snakkede, kom havnefogedens kone farende som havde hun set et spøgelse.

"Der ligger en død mand ude i høns huset," gispede den skræmte kone, "hvad skal vi dog gøre?"

Havnefogeden og Marius skyndte sig ud i omtalte høns hus. Og til deres store forundring lå Volle nok så nydeligt på ryggen, midt i huset, medens de stakkels høns for forvildede rundt og sked så det var en ren lyst.

Havnefogeden brast i latter. Marius kunne nu ikke rigtig se det komiske i situationen. Han så sin bror ligge fladt på ryggen, overbegjort i hønselort, men ellers så han ikke ud til have lidt synderlig skade. De fik ham nu i fællesskab stablet på højkant, og han blev også til dels vågen, om end han var temmelig omtåget.

Havnefogeden grinede så han næsten ikke kunne tale, men fik dog beroliget sin kone med at der var lidt liv i liget hun havde fundet, selv om det ikke var meget. Marius var nu flintrende arrig, men fik dog lodset Volle med ned ombord på kutteren.

Her skældte han den stakkels Volle huden fuld, så Volle blev helt forskrækket og troede at den onde selv havde besat Marius. Han kaldte Volle de værste ting, og ville slet ikke høre tale om at tage på havet med en sådan fyldebøtte. Som tilmed stank som et helt værtshus, fyldt med hønselort.

Volle mente nu nok, at hvis han bare fik et par dramme og en øl fra det skjulte lager, så kunne der ikke være de store problemer i at sejle. Men Marius var ubøjelig, der blev ikke nogen sejlads, så kunne Volle gøre hvad han ville. Men han skulle ikke vise sig hjemme i huset, før han var blevet vasket og ædru, og med denne salut forlod han den lidt betuttede Volle.

Selv om Volle nok mente at Marius da var helt tovlig, kunne der måske nok være noget om at han ikke ligefrem duftede af violer. Så en bedre afvaskning var måske nok på sin plads. Men en sådan større renselsesproces måtte nu planlægges ordentligt mente Volle, så han fandt snapseflasken frem. Der var stadig en sjat kaffe på kanden fra dagen i forvejen. Den skulle bare lige varmes så var den såmænd ikke at kimse af, når der kom en ordentlig dram i.

Efter et par velvoksne kaffepuncher syntes Volle at livet da nok var værd at leve igen. Godt nok bredte der sig en lidt stram aroma i lukafet, men det lagde Volle nu ikke så meget mærke til. Her var jo varmt og godt. Efterhånden sank det godt i både kaffekande og brændevinsflaske, og Volles humør steg i tilsvarende grad. Han gjorde flere tiltag til at gå i gang med storvasken, men hver gang var der lige en lille detalje der skulle gennemtænkes, og så kunne man da ligeså godt snuppe en lille en til halsen imedens.

Det var nu blevet et godt stykke op af dagen, Volle var stadig kun nået til den planlæggende side af sit forehavende. Han var også blevet en del træt af al den planlægning, så han faldt i søvn midt i sit forehavende.

I mellemtiden var der kommet et par af de andre kuttere ind. Kollegaerne undrede sig over hvorfor Marius og Volle ikke havde været på havet, så en af dem kiggede over ombord på 'Håbet'.

Her så han at kappen ned til lukafet stod åben, så han ville lige kigge ned og se om der var nogen ombord. Men han var ikke ombord ret længe, før han for op på kajen igen og hen til sin egen kutter. Her fortalte han chokeret, at Volle lå nede i lukafet og var død. De fulgtes nu nogle stykker tilbage for at se om det nu også kunne passe. Efter lidt rådslagning på dækket blev man enige om at var rigtig nok. Ikke nok med han var død, men efter stanken at dømme måtte han have været det nogen tid.

Man besluttede nu at gå hjem til Marius og give besked om den kedelige opdagelse. Her gik man lidt forsigtig til værks, Marie var også hjemme, så man ville gerne have Marius med til havnen, der var lige noget han skulle se på. Således fik Marie ikke noget at vide i første omgang.

På vej til havnen fik fiskerne nu fortalt Marius om hændelsen på en pæn måde. Men de undrede sig lidt over Mariuses måde at tage beskeden på. Han blev meget ophidset og på det nærmeste løb det sidste stykke vej ned til båden.

Og deres undren blev endnu større, da de hørte Marius råbe meget højt nede i lukafet og så Volle komme meget hurtigt op af kappen, med Marius lige i hælene. De troede ikke deres egne øjne! Her kom liget de lige havde fundet, farende op på dækket.

"Dit store fordrukne drog," råbte Marius. "Skal du gøre grin med mig, skal jeg dæleme hjælpe dig." Han tog Volle i nakken og buksebagen, drev ham ud over siden lige ud i havnebassinet.

Volle forsvandt under overfladen. Men dukkede som en anden hvalros op, prustende og slående omkring sig, men fik dog fat i en fender som hang på skibssiden. Her hang han nu og fik pusten igen, det var ikke rigtigt gået op for ham hvad der var overgået ham.

Marius skældte stadig ud, og var helt ude af den. Mon en sådan drukmås skulle drive gæk med ham, og gøre ham til grin i hele havnen?. Et par af fiskerne oppe fra kajen, var nu kommet ned på dækket og prøvede at berolige Marius. Som den ene sagde, "nu er han jo blevet erklæret død to gange i dag, så er der vel egentlig ingen grund til at drukne ham også."

Så de fik i fællesskab den rystende, men nu ædru Volle hevet op af bassinet. Volle var ikke rigtig klar over hvad der var gået forud, og kunne ikke rigtig forstå Mariuses arrigskab og sagde derfor.

"Men bette Marius, hvad går der da af dig? Jeg kunne jo være druknet og død af sådan en tur i baljen, tænker du slet ikke på det?"

Marius blev helt balstyrisk og de andre fiskere havde deres største besvær med at holde ham, medens Volle hurtig forsvandt uden for rækkevidde.

Med denne episode i erindringen viste Marius ikke rigtig hvad han skulle gøre. Han var ikke meget for at blive til grin igen. Medens han sådan sad og filosoferede dukkede Volle op, medbringende en stor pose. Marius kiggede lidt og spurgte til, hvad der var i posen.

Volle svarede noget muggent. "En skal vel have føden, selv om ens søster nok er af en anden mening."

Dette svar var alt hvad Marius fik ud af Volle, så han gik agter og startede maskinen. Da dette var gjort, gik han forud for at drikke kaffe. Volle lod sig ikke mærke med noget, de drak deres kaffe i vanlig tavshed, indtil

Marius sagde, at nu måtte de vel hellere komme på havet!

Dagen på kutteren gik som sædvanlig. Efter de havde fået trække kørt i havet, og var begyndt at hive hjem, sagde Marius at han ville gå ned og få sig en bid mad. Men han viste ikke rigtig med Volle, Marie havde kun givet ham en madkasse med? Volle svarede, at det skulle han sandelig ikke tænke på, han kunne bare spise sin mad og så afløse ham som de plejede.

Da Marius noget senere stod og passede fiskeriet, medens Volle var nedenunder, tænkte han ikke videre over hvad Volle ville spise. Brødrene kunne ikke beskyldes for at snage i hinandens gøremål, Volle havde jo sagt inden de forlod havnen; at han vel skulle have føden. Hvordan dette skulle ske i praktisk var således ikke Mariuses problem, det blandede han sig ikke i.

Volle havde travlt i lukafet. Indholdet af posen han havde medbragt om morgenen, så nu dagens lys.

Den indeholdt en stegepande, en pakke margarine, et stykke flæsk, nogle æg samt et rugbrød.

Nu skal der dæleme kokkereres, tænkte Volle, han var efterhånden så sulten at han kunne sætte hvad det skulle være til livs.

Køkkengrej var ikke det der var mest af ombord. Men Volle havde da fundet en rensekniv og med den havde han fået filet et par store lunser af flæsket. Ligeledes blev der filet et par humpler brød. Der blev fyret op under primussen, panden kom på, og snart spruttede flæsket lystigt herpå.

Volle gumlede på brødet med margarine så det var en ren lyst, og han tænkte. Ha! de troede nok ikke en kunne skaffe føden selv, men jeg skal vise dem, sådan en smule kogekunst er vel ikke noget at regne for en rask karl, og stegt flæsk fik man nu ikke hver dag.

I mellemtiden var fiskegrejerne gået fast i et hold på bunden. Marius råbte på Volle, at han skulle komme op. Brødrene fik nu travlt. Voddet sad uhjælpeligt fast. De måtte gå fra bøjen og ud og samle op. Marius styrede, og Volle svedte med at slæbe tovene fra. Det gik stærkt og han havde glemt alt om stegt flæsk. På et tidspunkt bredte der sig en underlig lugt nede fra lukafet. Marius råbte til Volle, hvad han havde gang i. Volle var nu rigtig godt arrig og snerrede, " en skal vel for fanden have noget mad, selv om ens familie ikke er af samme mening."

Nu var voddet kommet op, Volle var helt balstyrisk og råbte til Marius.

"Nu kan du fanden galeme godt stoppe skuden, for nu skal jeg have mad."

Med den salut gik han forud mod lukafet. Han nåede dog ikke helt derned. Der lød et ordentlig brag, og røgen væltede nu op fra kappen til lukafet.

Volle for derned med Marius i hælene, der var røg overalt og det stank forfærdeligt. Volle fik dog åbnet skyligtet og efterhånden fandt de ud af hvad der var sket. Primussen var simpelthen blevet så varm at den var eksploderet. Der var stegefedt og flæskestykker overalt i lukafet, men der var heldigvis ikke gået ild i noget. Volle var grædefærdig. Hans dejlige frokost var nu jævnt fordelt ud over hele lukafet, samtidig var alting fedtet ind i stegefedt. Da han satte sig ned på kistebænken, lød der en mærkelig knækkende lyd, han havde sat sig på posen med æggene.

Marius som også var kommet til. Han gloede, som var det verdens skabelse han var vidne til, og sagde sagte.

"Hvad dølen er det du har lavet, er du da gået helt fra forstanden?"

Volle sad helt modløs på sin pose med æg. Var verden da gået helt af lave, tænkte han. Men samtidig blussede vreden også op i ham.

"Skal du bare stå der og glo dumt," snerrede han til Marius, som endnu ikke var kommet sig over forskrækkelsen. "En ville jo bare have lidt mad i livet, men det kan sådan et drog som dig vel ikke forstå," fortsatte han. Han rejste sig hidsigt og fortsatte. " Du har jo ikke problemer med mad, du kan bare proppe i dig, mens en anden selv må sørge for sig."

"Ja, jeg skal sku love for du sørger for dig," sagde Marius, han havde svært ved at være alvorlig, medens Volle efterhånden havde hidset sig gevaldigt op.

"Din dumme stud," råbte Volle, meget hidsigt. "Du kan sagtens spille klog, men du kan sku ikke unde din bror en bid af din egen madkasse, bare du selv får vommen fuld er alting godt."

Nu kunne Marius ikke holde latteren tilbage, han lo så tårerne trillede ned af kinderne.

"Jamen, bette Volle dog, det er da ikke mig der har gjort mig utilbens hos Marie, det klarer du da selv næsten ligeså godt , som du klarer at kokkerere." Han kunne næsten ikke få det sagt for latter.

Volle stod midt i lukafet, han var så arrig han ikke kunne tale, der kom kun nogle uforståelige brokker fra hans mund.

Det blev for meget for Marius, han satte sig på den anden kistebænk og holdt sig på maven af bare grin. Det gjorde han nu ikke længe. Pludselig for han op med et ordentligt brøl og så helt vild ud i hovedet.

Dette gjorde Volle så forskrækket, at han sprang op af lejderen til dækket. Heroppe fra så han gennem skylightet, at Marius hoppede rundt i lukafet som en gal. Han for op af lejderen, slyngede om sig med eder og forbandelser.

Volle havde skyndsomt taget flugten hen bag styrehuset. Herfra så han Marius tage spuleslangen, og overdænge sin buksebag med vand.

Volle holdt sig i behørig afstand fra Marius, og heri gjorde han sikkert klogt. Det viste sig at, da Marius havde sat sig på kistebænken, satte han sig lige på den glohede stegepande. Da primussen var eksploderet, var stegepanden landet på kistebænken med bunden i vejret. Nu satte Marius sig på den og brændte dermed bagdelen ganske alvorligt.

Efter at have sundet sig en tid, havde Marius fået nok. Han beordrede ankeret hevet op, der skulle ikke fiskes mere denne dag. Nu kunne de sejle ind, og så havde Volle bare at få det svineri, han havde lavet i lukafet, bragt i orden. En ny primus skulle han også købe. Og hvis han ellers skulle eksperimentere med mere kokekunst, kunne han finde en anden kutter at udøve dette på, det blev ikke ombord på "Håbet."

Mod denne salut havde Volle ikke meget at sige. Han viste af erfaring, at når Marius først havde sat sig noget i hovedet, så var det ikke nemt at argumentere imod dette.

Så da de var kommet i havn var der ikke andet at gøre end at gå i gang med rengøringen, og dette alene, Marius var gået i land så snart de havde tørnet kajen.

Under rengøringen meldte sulten sig igen hos Volle. Han spekulerede meget på hvad han skulle gøre, og besluttede sig til at gå hjem til Marie og bede om undskyld, selv om han ikke var meget for det. Lukafet så igen ud som det plejede, Volle slog en pøs vand ind og vaskede sig nødtørftigt. Han skiftede også klæder, og var nu klar til sin bodsgang til Marie.

På vejen plukkede han en buket tulipaner i købmandens have og nærmede sig nu huset i langsom gang, man

havde vel ikke hastværk. Som han nærmede sig hjemmet, bredte en duft af gule ærter sig, og det blev for meget for Volle. Han skyndte sig ind til Marie, som mødte ham med et hvast blik og følgende kommentar.

"Jamen bette Volle da, har du sådan tænkt dig at aflægge os besøg i dag." Hun stod bred i døren, og gjorde ikke tegn til at flytte sig men forsatte. "Det er nu godt nok et skidt tidspunkt, Marius og jeg skal lige til at spise, og da du jo har skiftet madsted vil du vel nok være så god at komme igen om en times tid, så er Marius færdig med sin mad."

Volle viste ikke hvad han skulle sige, så han tav og rakte Marie buketten han havde gemt på ryggen.

"Herre milde! kommer han med blomster," udbrød hun. "I hvilken anledning, om man må være så fri?" Volle virrede lidt med hovedet. Ordene ville ikke rigtig komme over hans læber, men til sidst fik han dog fremstammet en undskyldning. Og sagte, "at søsters gule ærter var der nu ingen der kunne lave bedre."

Nok anede Marie, hvad Volles ærinde var. Men så let skulle han nu ikke slippe.

"Jamen det er jeg da glad for at høre, bette Volle," sagde Marie. "Men da jeg ikke viste du kom til mad, ved jeg ikke om der er nok til os alle."

Nu var Volle for alvor i knibe. Han havde aldrig været udsat for at der manglede mad hos Marie, tvært imod plejede hun da at lave gule ærter til flere dage, og hans sult var nu helt forfærdelig.

Volle trippede helt ulykkeligt på trappen og viste ikke hvor han skulle gøre af sig selv.

Marie godtede sig, og tænkte det har han godt af, den nærige rad.

"Jamen Marie, jeg har jo sagt undskyld," jamrede Volle. "Kan du ikke se jeg angre og jeg har endda blomster med til dig, bette Marie."

Volle var nu helt i Maries vold, eller nok nærmere næsten i ekstase på grund af den herlige duft fra køkkenet. Han havde svært ved at tale for mundvand.

Men Marie var ikke så nem at overtale. Hun stod stadig i døren, og lige meget hvad Volle gjorde af tiltag for at komme ind, gav hun sig ikke en tomme.

"Ja, nu du snakker om blomster, så ligner de til forveksling dem købmandens har i deres have, men du har måske købt dem der?"

Volle var nu klar over at Marie havde luret ham, og turde ikke stikke hende en løgn.

"Nej, købt dem har jeg nu ikke, men jeg har nu tænkt mig at betale for dem når jeg kommer forbi igen," sagde Volle, og håbede det lød rigtigt selv om tanken først lige var faldet ham ind.

"Nå så du har nolet dem din slyngel, og så regner du med at jeg vil modtage dine tyvekoster," Marie gjorde nu tegn til at lukke døren.

Volle var helt desperat, og udbrød, "nej, nej, du må forstå jeg havde så travlt med at komme hjem til dig, at jeg rent glemte at betale for dem."

Det morede Marie at se Volle i en for ham så pinlig situation, og hun tænkte, dette har han rigtig godt af og sagde derfor.

"Volle, nu kan du gå hen til købmandens og betale for dine blomster. Samtidig kan du tage en pakke med hjem til mig, som jeg har bestilt, den kan du så betale samtidig, og når du kommer tilbage skal jeg se om ikke der kan blive en portion ærter til dig."

Volle nærmest løb hen af vejen, næsten før Marie havde talt færdigt. Sulten og hans nederlag overfor Marie, havde gjort ham blid som et lam.

Købmanden blev ikke så lidt forbavset, da Volle kom anstigende og ville betale for blomsterne, det havde han dog aldrig oplevet før. Han havde før set folk nape et par blomster i hans have, men havde aldrig oplevet at de også ville betale. Men nu insisterede Volle, og det var også helt fint. Købmanden kunne dog ikke være sig for at spørge om Volle var gået på frieri, siden han skulle bruge blomster?.

Volle valgte at overhøre denne bemærkning, og sagde i stedet at han også skulle have en pakke hans søster havde bestilt.

Købmanden fandt pakken, og om muligt blev hans forbavselse endnu større, da Volle også ville betale den, købmanden var jo ikke ukendt med Volles uvilje mod at bruge penge.

Resultatet blev, at inden Volle forlod købmanden havde han betalt for blomster, Maries pakke samt det han havde købt i morges. Et efter Volles mening ret så betragtelig beløb. Men med udsigt til Maries gule ærter, måtte det nu være sådan og han skyndte sig hjem, for som han tænkte på vejen. "Jeg tror nu bette Marie ville lure mig, da hun sagde at hun ikke viste om der var mad nok."

Således blev freden igen genoprettet i det lille fiskeleje, og dagligdagen på "Håbet" gik sin vante gang.